

„Hvem skulde det være?“

„Forstaar du virkelig ikke, hvem jeg tænker paa?“

„Er det nogen hernede?“

„Ja.“

„Er det maaske Generalkonsulen?“

„Aa Snak! Du veed jo meget godt, hvem jeg mener. Det er v. Auen.“

„Ja, det er det vel saa. Men hvor falder du i Grunden paa det?“

„Aa, det er da ikke saa underligt. I har jo spaseret meget sammen. Folk begynder ogsaa at snakke om det, har jeg mærket.“

„Naa ja, jeg finder ham underholdende. Men du kan nu engang ikke lide Tyskere, Mor! Du ligner ogsaa i det Stykke Far. Jeg holder af at være sammen med ham — det tilstaar jeg gerne. Jeg synes, han er den eneste af alle dem, vi har truffet hernede, som man har noget Udbytte af at tale med.“

„Du mener jo ikke et Ord af alt det, du sidder der og siger, Jytte.“

„Hvorfor spørger du mig saa? Og hvorfor skal jeg absolut i Forhør?“

„Hvor du dog er irritabel, Jytte!“

„Du kunde jo have ladet mig være!“

Hun vilde rejse sig, men Moderen holdt hende tilbage.

„Hvad er der dog i Vejen med dig, Barn? Jeg kender dig slet ikke saadan.“

„Lad mig nu gaa, Mor! Jeg skal op. Lad mig gaa!“

„Jytte, hvad er det med dig? Betro dig til din Mor!“

Hun lagde sine Hænder om hendes Hoved og saae hende ind i Øjnene. Da gik det haabløst ned i Afgrunden for Jytte. Under de sitrende Øjenlaag piblede Taarerne frem, og hun sank ind til Moderens Bryst.

„Aa — Mor!“

Fru Bertha vidste snart ikke, hvad hun skulde tænke om dette. Det var hende noget ganske nyt at se Jytte give sig saadan over. Hun kunde ikke huske, hvornaar hun sidst havde set hende græde.